

Era odată un lac, iar pe acel lac trăiau niște broaște.
Broaște care își petreceau zilele făcând ce fac de obicei
broaștele: săreau și prindeau muște, dormeau după-amiaza
sau se jucau cu libelulele.

Iute, broaștele s-au apucat să caute pe
fundul lacului, să afle ce căzuse acolo.
Una dintre ele, care văzuse exact locul
în care picase obiectul cu pricina, l-a găsit
fără mare greutate.
Era ceva mic și strălucitor.

Era o coroană.

Regina n-a mai vorbit cu celelalte broaște, nu și-a mai udat picioarele, a cerut să i se aducă o frunză mare și muște din cele mai grase pentru prânz. Cum nu se putea osteni, a poruncit broaștelor să se ducă să prindă muște, dar nu numai pentru ea, ci și pentru broaștele care o sfătuiau, pentru că de-acum erau foarte ocupate.

Câteva broaște au întrebat:

– Până ieri vă prindeați voi singure muștele, acum de ce trebuie să facem noi asta?

– Pentru că dacă nu vă supuneți, regina vă va pedepsi, a răspuns una dintre broaștele sfătuitoare.

Într-o zi, o broască s-a hotărât până la urmă să întrebe:

- De ce numai tu poți să fii regină?
- Pentru că ea a găsit coroana, a răspuns una dintre broaștele sfătuitoare.
- Dar de ce o broască devine regină doar pentru că a găsit o coroană? a întrebat broasca.
- Pentru că ea a găsit-o cel mai repede, iar asta demonstrează că ea este regina: o regină e întotdeauna cea mai rapidă și cea mai bună în toate.

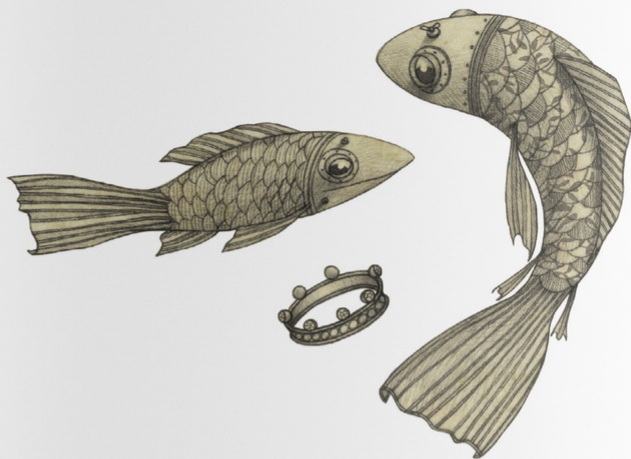

Când a revenit la suprafață, a întrebat:

– Deci, cum a fost? A fost o săritură bună sau nu?

Însă pe lac nu se auzea nici musca. Toate broaștele
o priveau fără să scoată un cuvânt. Numai una a spus:

– Unde e coroana? Nu mai are coroană!

Era odată, și încă mai este, un lac. Pe lacul acela trăiau niște broaște, și încă mai trăiesc și acum. Pe lac lucrurile au revenit la normal. Nu mai există nicio regină și fiecare broască își prinde singură muștele acum. În nopțile de vară, toate broaștele cântă împreună același vechi cântec, cel care spune OAC, OAC, OAC.

